

DE DRUKSTE PLEK VAN GILLETTE

(gezien door wie nog wacht)

“Een kliniek geneest de patiënten. Een zorgzame gemeenschap draagt de mensen.”

I. De drukste plek

Wat is de drukste plek in een zorginstelling?

Niet de hal.

Niet de poliklinieken.

Niet de wachtkamer.

Ook niet de gangen.

De drukste plek is de plek die op geen enkele plattegrond staat.

Het is de toekomst.

Iedereen die binnenkomt, draagt een vraag met zich mee.

De patiënten.

De families.

De artsen.

De verpleegkundigen.

De directeuren.

Zelfs degene die de vloeren schoonmaakt.

Niemand weet echt hoe het zal aflopen — of misschien doen ze alsof, uit angst.

En toch blijft iedereen plannen maken voor de dag erna.

Nergens anders heb ik zoveel mensen tegelijk in hetzelfde heden zien leven en, met koppigheid, dezelfde toekomst zien bewonen.

Daarom geloof ik dat de begraafplaats de drukste plek is die ik ooit heb gekend.

II. Epiloog

Velen denken dat het tegenovergestelde van het leven de dood is.

Ik ben daar niet zo zeker van.

Na tijd te hebben doorgebracht in revalidatiecentra, ziekenhuizen, verzorgingshuizen en op begraafplaatsen, ben ik tot een andere conclusie gekomen.

Het tegenovergestelde van het leven is niet de dood.

Het is de vergetelheid.

En waarschijnlijk is dat de reden waarom de begraafplaats een van de drukste plekken is die ik ken.

Niet van mensen.

Van herinnering.

Ons hele leven zijn we bang voor de begraafplaats.

Als kind leren we dat het de plek van het einde is.

Als volwassene leren we haar te vermijden.

We gaan erheen uit plicht, op gedenkdagen, uit respect.

We komen zwijgend binnen en vertrekken zo snel als we kunnen.

En toch ontdekte ik, toen ik goed keek, dat de begraafplaats niet de plek van de doden is. De doden zijn daar niet.

Ze zijn in de huizen die ze bewoonden.

In de woorden die ze achterlieten.

In de gebaren die we van hen leerden.

In de gebreken die we erfden.

In de afwezigheden die tegen ons blijven spreken.

De begraafplaats is de plek van de levenden.

Van wie terugkomt.

Van wie herinnert.

Van wie nog iets te zeggen heeft tegen iemand die niet meer kan antwoorden. En geloof me, dat zegt iemand die er is geweest, maar er geen plek vond.

III. Pagina van de auteur

Dit werk is niet in opdracht gemaakt.

Het is niet verkocht.

Het is niet voor commerciële doeleinden gemaakt.

Het is geschreven om te getuigen van de waarde van revalidatie, van de menselijke waardigheid en van de relatie tussen mensen.

De enige gevraagde vergoeding is een symbolische dollar — niet als betaling voor het werk, maar als getuigenis van een gedeelde inzet voor een cultuur van zorg, hoop en verantwoordelijkheid.

Ferdinando